

[Marius Buhl.]

dentlig stærkt. Hvis man sammenligner hjemmesalget og i særdeleshed eksporten for en snes år tilbage med forholdene i dag, ser man, at der er en overordentlig stor fremgang. Medicinalindustrien eksporterer, såvidt jeg husker, for noget over 100 mill. kr. om året, og den har et meget betydeligt hjemmesalg. Nu er det jo udenfor al tvivl, at for at en sådan speciel industri skal kunne foretage noget sådant, må der gå et meget langt og besværligt og bekosteligt forskningsarbejde forud, og det er også givet, synes jeg, at for at et sådant forskningsarbejde skal kunne sættes i gang, må man have nogen sikkerhed for, at hvis man når et resultat, så kan man også få nogen dækning for udgifterne til forskningsarbejdet. Man skal ikke være udsat for at blive konkurreret ud af andre, som måske ikke har lagt den kapital ind i forskningsarbejdet, som vedkommende fabrik har. Jeg synes, det er så ligetil, at man må sikre de folk, som udfører arbejdet, som investerer pengene i det, og som tager risikoen, en rimelig udsigt til, at denne risiko også kan finde sin belønning. Det har man også hidtil gjort, idet man har en række lister, hvorpå disse medicinske specialiteter kan optages, og så har disse fabrikker eneret på at sælge dem. Det har kommissionen ment var uheldigt, vel ud fra den betragtning, at konkurrencemomentet gik tabt, og at det altså var medvirkende til at gøre disse præparater dyrere for den befolkning, der skulle bruge dem.

Såvidt jeg har forstået, har kommissionen vist tænkt sig, at de nye præparater skulle have en beskyttelsestid på 10 år, og at den skulle kunne forlænges med 5 år, men ministeren har så indhentet erklæringer dels fra erhvervsorganisationer og dels fra handelsministeriet, og disse erklæringer siger, at 10 år er for kort en beskyttelsestid til at tage denne risiko med igangsættelse af hele det forudgående arbejde, og hvis man ikke kan få en længere beskyttelsestid, vil det formentlig medvirke til, at netop disse medicinalfabrikker ikke vil kunne holde hjemmemarkedet i det omfang, de har kunnet det hidtil, og det vil også, når de tyske fabrikker og andre rigtigt sætter ind, medvirke til, at de vil kunne trænge sig ind på hjemmemarkedet; og når forbruget på hjemmemarkedet går betydeligt ned, vil det også betage fabrikkerne den økonomiske slagkraft, som skal til for at kunne holde eks-

portmarkedet. Det er jo væsentlige forhold at tage hensyn til.

Ministeren er så gået den mellemvej at foreslå en 20 års beskyttelsestid for de varer, som står på disse lister, og den kan så forlænges med to gange 10 år. For at neutralisere den beskyttelse, der ligger deri — og det må jo indrømmes, at der ligger en monopoltildeling, en beskyttelse deri —, har ministeren i lovforslaget foreslået en meget streng kontrol både med priser, med fremstilling og med reklame og med forskellige andre ting, sådan at man i det væsentlige har hånd i hanke med, at monopolet ikke bliver udnyttet.

Jeg indrømmer selvfølgelig, at konkurrencemomentet, som jeg sagde før, på den måde i nogen grad tages bort. Nu må man vel med det samme sige, at et konkurrencemoment indenfor et så lukket område som medicinens kan man dårligt tale om. Hvor vil produktionen gå hen? Den vil gå over til apotekerne og andre steder, og noget konkurrencemoment vil vist ikke kunne opnås, så lovbundet som hele apotekervæsenet er. Og man tænker jo ikke på at frigive apotekernæringen og sige, at nu kan enhver fabrikere og sælge varerne, hvor de kan.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale, at forslaget henvises til et udvalg, og jeg kan tilsige en velvillig behandling af forslaget fra mit partis side, men jeg gør igen opmærksom på, at der er visse principielle punkter, som det er vanskeligt at tage stilling til i dette øjeblik, og mange mindre punkter, som må underkastes en behandling i udvalget.

Det næste forslag, angående sundhedsvæsenets centralstyrelse, er jo fremkaldt ved ændringen af apotekerloven. Hvis denne lov bliver gennemført, vil den flytte visse af centralstyrelsens organers arbejde over på andre felter, og så må der foretages en lovændring, men der er ingen årsag til at opholde sig nærmere derved.

Poul Claussen: Der synes i dette århundrede at hvile den skæbne — den kan være blid eller ublid — over apotekervæsenet, at vi hvert 20. år skal have de grundlæggende eksistensvilkår underkastet en hovedrevision. Medens den gamle apotekerlovgivning fra 1672 gjaldt i flere hundrede år, omtrent et kvart årtusinde, selvom der ved betydelige tilføjelser blev givet dens udvikling et noget ændret forløb, som f. eks. da man ind-